Emolintu, höyheneukko,
lensi mertensaarten poikki
kohti kosken pauannetta.
ihmetellen kaulaa väänsi:
että missä ulkoluodot,
missä männyt tuulilatvat,
katajat ja tyrninmarjat,
hopeaiset pensaspälvet?

Ihastui kun vihdoin viimein
Näsijärven suuren huomas,
Pyhäjärvikin hymysi:
tule, tuttu tuulitukka,
hyrskynmyrsky vertaa vailla
nousee täällä kahta puolta
kaunorantaa, kannastamme.

Tuulten tyttö, katso, kastu,
pirskottaapi kastevettä
Tammerkoski, kuohukynsi
parastansa taitaa panna,
ottaa kohta valtoihinsa

Näin minun emoni muutti
yli saarten ulkomailta
jäämiheimon hellimille
kesäpäivän kumpareille,
Sastamalamme saloille.